

Păstrarea și răspândirea focului prin fapte de milostenie – Anul Milostivirii

Fr. Jim Sin

Sfântul Părinte Papa Francisc a proclamat Anul jubiliar al milostivirii. „Motto-ul” acestui An Sfânt este „Fiți milostivi, precum Tatăl vostru este milostiv” (Lc 6,36). Un model care demonstrează spiritualitatea „milostivirii” se găsește în parabola „bunului samaritean”.

Acum câțiva ani, în timpul vizitei mele în Uganda, am întâlnit un tânăr cerșetor pe străzile din Kampala. Avea retard mintal și epilepsie. Dormea fără niciun acoperiș asupra capului de mai bine de o săptămână și trăia de pe o zi pe alta, mâncând banane stricate și bând apă. Pantalonii și hainele îi erau pline de excremente. Vă puteți imagina cât de rău mirosea. Eram în drum spre aeroport cu alți colegi din Kkottongnae. Am coborât imediat din mașină cu toții, am adus apă și l-am spălat, l-am îmbrăcat cu haine noi, apoi în cele din urmă în Kkottongnae i-am găsit o nouă casă drept adăpost. La fața locului s-au adunat sute de oameni, privind cu uimire; erau cei care îl văzuseră pe cerșetor în fiecare zi pe drumul acela, dar, ca preotul și levitul din pilda „bunului samaritean”, nu-i dăduseră nicio atenție săracului.

Papa Francisc, în Bula de convocare a jubileului „Misericordiae Vultus”, a subliniat: „Milostivirea lui Dumnezeu este o realitate concretă, dragostea și grija noastră față de ceilalți ar trebui să fie traduse în acțiune” (*Misericordiae Vultus*, 6). El a demit această acțiune „fapte de milostenie trupească”, adică: „a-l hrăni pe cel flămând, a-i da de băut celui însetat, a-l îmbrăca pe cel gol, a-l primi pe străin, a-l vindeca pe bolnav, a-l vizita pe cel închis” (*Misericordiae Vultus*, 15).

Într-un cuvânt, iubirea lui Dumnezeu este o iubire care iartă. În capitolul 15 din *Evangelia după Sfântul Luca*, în parabola fiului risipitor, apostolul milostivirii descrie minunat iubirea iertătoare a Tatălui. La întoarcerea fiului care a pierdut toată moștenirea, tatăl îl întâmpină cu bucurie, cu iertare și iubire. Cât de milostivă este iubirea lui Dumnezeu!

În Kkottongnae sunt cazați aproximativ 4.000 de oameni abandonați, bolnavi și săraci. Ei nu numai că suferă de boli fizice, ci și inima lor este sfâșiată. Au răni adânci pentru că au fost trădați, respinși și abandonați; la fel ca fiul răătăcit. În reproșuri și blesteme, ură și mânie, au pierdut totul. Poate că motivul pentru care Isus a fost respins, trădat și abandonat este acela de a [ne asigura că el] cunoaște rănilor noastre, astfel încât el să ne poată vindeca pe deplin. Așadar, pentru a-i vindeca pe ceilalți, trebuie nu numai să avem grijă de ei fizic și mental, ci să le dăm și sprijin din punct de vedere spiritual. Adică să-i primim pe cei răniți cu iubirea Tatălui, revelată în pilda „fiului risipitor”. N-ar trebui să-i judecăm sau să-i luăm la întrebări cu privire la trecutul lor, ci mai degrabă să le oferim îngrijire prin rugăciune și sacrificiu.

Cei care l-au primit pe Duhul Sfânt sunt destinați să dea mărturie despre Cristos până la sfârșitul lumii. Pentru a trăi o viață care să dea mărturie despre Cristos, trebuie să exersăm carismele prin care se dezvăluie că „Dumnezeu este prezent printre noi”, asigurându-i astfel pe oameni că Evangelia pe care o vestim e reală. Dar, a trăi ca martor al lui Cristos, așa cum am văzut în acest articol, înseamnă și a practica milostivirea în viața noastră, a trăi o viață de iubire, a avea milă de cei săraci și de cei care suferă.

Și acest lucru, cred eu, este adevărata cale spre o nouă evanghelizare.

„Nu stingeți Duhul” (1Tes 5,19), spune marele apostol. Pentru a păstra și răspândi focul Duhului Sfânt, trebuie să proclamăm Cuvântul prin darul profeției, să vindecăm și să alungăm diavolul prin carisma de vindecare și carisma de a face minuni și, la fel ca apostolul Pavel, să ne îngrijim de cei săraci (cf Gal 2,10). Într-adevăr, cultura Rusaliilor nu poate fi separată de cultura iubirii, care arată milostivirea lui Dumnezeu. În inimile oamenilor care au primit Duhul Sfânt răsună ca un ecou următoarele cuvinte ale Domnului nostru: „Tot ce ați făcut unuia din frații mei cei mai mici, mie mi-ați făcut” (Mt 25,40).

Raport financiar pentru anul 2015

Michelle Moran, președintele ICCRS

Profit de această oportunitate ca să le mulțumesc tuturor celor care au contribuit cu generozitate la sprijinirea lucrărilor ICCRS. Așa cum știți, ICCRS e menit să slujească Reînnoirea Carismatică mondială în toate expresiile sale. În acest moment, suntem foarte ocupați cu pregătirile pentru celebrarea Jubileului de Aur al RCC, la Rusaliile de anul viitor la Roma, la invitația Papei Francisc. Continuăm, de asemenea, să desfășurăm cursurile de formare ICCRS. În acest an, avem programe de formare a liderilor în Indonezia, SUA, Polonia și Guadalupe, precum și Institutul de Formare a Liderilor, cu durata de 3 săptămâni, aici la Roma, în lunile august-septembrie. Răspunzând cererilor din întreaga lume, suntem pe cale de a lansa Cursul internațional de Formare pentru Mijlocire (CFM, care în original este ITC / Intercession Training Course). În plus, continuăm să facem pași în viziunea privind înființarea Universității Duhului Sfânt, care să slujească RCC pe plan mondial. Aceste servicii și toate celelalte pe care ICCRS le oferă nu ar fi posibile fără donațiile voastre generoase. Profit de ocazie pentru a le mulțumi Comitetelor Naționale de Slujire și ministerelor, care contribuie regulat la [buna desfășurare a activităților] ICCRS, precum și celor care fac donații personale. Vă asigurăm că ne rugăm pentru voi toți, în fiecare zi lucrătoare, în capela ICCRS a Duhului Sfânt, aici la Vatican. Noi, cei de la ICCRS, ne unim într-un gând cu Sfântul Paul: „Îi aduc mulțumire Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi aduc aminte de voi, totdeauna, în fiecare rugăciune a mea pentru voi toți, rugăciune pe care o fac cu bucurie” (Fil 1,3-4).

Consider important să vă prezentăm un scurt raport al situației financiare ICCRS, pentru a asigura transparența și responsabilitatea. În cele ce urmează, vă prezint unele aspecte principale cu privire la poziția financiară ICCRS în anul 2015.

Venituri

Venitul nostru total anual, în perioada ianuarie-decembrie 2015, a fost de 203.038 euro. Suma cuprinde 136.153 euro primiți ca donație de la Comitetele Naționale de Slujire (CNS); donații de la persoane individuale, grupuri și comunități, în valoare de 31.376 euro, inclusiv apelul Recolta Speranței. 7.500 euro i-am primit ca sponsorizare de la personalul ICCRS. Buletinul ICCRS, alături de cărți și materiale, au adus un venit de 14.844 euro. Evenimentele organizate de ICCRS, inclusiv Cursurile de Formare a Liderilor, au generat 73.149 euro, dând posibilitatea acoperirii cheltuielilor ICCRS din anul 2015.

Cheltuieli

Cheltuielile anului 2015 ale ICCRS au fost de aproximativ 229.998 euro, comparativ cu un buget de 230.000. În lumina constrângerilor financiare, la ICCRS am luat măsuri stringente de control al cheltuielilor. Ca rezultat, a fost posibil să păstrăm cheltuielile aproape de cifrele bugetate. De pildă, cheltuielile pentru chiria biroului le împărțim acum cu Fraternitatea Catolică, reducând astfel partea care îi revine ICCRS din plata către Vatican.

Poziția actuală: ICCRS are nevoie de sprijinul vostru continuu

Deoarece nu am putut constitui nicio rezervă financiară, în prezent ICCRS a rămas cu fonduri care îi permit activitatea numai pe două luni. Deci avem nevoie de ajutorul vostru pentru a putea continua slujirea noastră către Reînnoirea Carismatică mondială. Pentru a ne extinde viziunea, avem nevoie din partea voastră a tuturor de oferte generoase și de jertfă, de sprijin și rugăciune.

Prin asistența voastră financiară, ați ajutat ICCRS să-și continue de-a lungul anilor importanta misiune pe care o are în Biserică. Vă rugăm, continuați să ne ajutați la înfăptuirea unora dintre cele mai importante proiecte disponibile, în special a celor care sunt legate de apropiatul Jubileu de Aur al RCC din 2017. După introducerea facilității de plată online, transmiterea fondurilor către ICCRS se poate face fără bătaie de cap. Vă rugăm să vizitați

situl nostru web (www.iccrs.org) și să faceți o donație sau un angajament de sprijin al ICCRS în cadrul apelului Recolta Speranței. Am deschis, de asemenea, conturi în bancă în Germania și în Australia.

Vă asigurăm că în capela ICCRS vom continua să mijlocim și să celebrăm Sfinte Liturghii speciale pentru intențiile tuturor binefăcătorilor noștri. Domnul să continue să vă binecuvânteze din belșug; vă mulțumim pentru generozitatea voastră.

Scurtă prezentare

Francis Kalist

Domnul a dat început vieții mele spirituale încă de la Botezul pe care l-am primit în copilărie. Viața de credință a părinților mei a reprezentat un mare sprijin pentru mine, din copilărie, pentru a putea crește în devoțiune, dar adevăratul proces al reînnoirii a demarat în 1980 când, fiind student la secția de Teologie din cadrul Colegiului Sf. Albert, am participat la prima reculegere carismatică în cadrul Seminarului.

După hirotonirea mea preoțească, am fost numit paroh la parohia Sf. Paul din Christnagar, Ghaziabad, la periferia orașului New Delhi. Am cunoscut echipa Slujirii [Naționale] din Delhi, am fost invitat în mod regulat să predic la reculegerile diferitelor grupuri de rugăciune carismatică din Delhi și am devenit conștient de darurile [mele] carismatice. În acei ani, participam la programele de vară ale Slujirii Naționale a Reînnoirii Carismatice, desfășurate în Ernakulam, Kerala.

În 1995, la unul din acele programe, am avut prima experiență tangibilă a Botezului în Duhul Sfânt. Deși am participat în mod regulat la programele de vară, de cele mai multe ori eram un simplu spectator sau, din diversele învățături, încercam să prind noi idei și particularități utile pentru predicile mele. Atunci, în timpul laudei, am văzut lângă mine un om cu înfățișare obișnuită, complet cufundat în rugăciune, având fața strălucitoare. Nu mă rugam – doar îmi priveam vecinul. Am fost pur și simplu acaparat de el și mă gândeam: „Sunt preot, iar acesta e doar un laic. Dar ce natural e și cu câtă ardoare se roagă și ce plin de Duhul Sfânt este!”. Nu l-am deranjat în timpul rugăciunii, dar, cum s-a terminat rugăciunea, m-am întors către el și l-am întrebat cum de poate să intre într-o așa stare de rugăciune. Răspunsul lui m-a atins foarte mult; m-a schimbat dintr-un simplu spectator într-un căutător activ și serios al Duhului Sfânt. El duse o viață rea și avea doi copii. Ulterior, câțiva prieteni l-au ajutat și l-au adus cu forța la o reculegere de o săptămână, unde a primit harul convertirii. După convertirea sa, pe măsură ce înainta pe calea reînnoirii vieții, a devenit tată încă a trei copii. Mi-a spus: „Părinte, dacă mi-ai vedea cei cinci copii, ai descoperi că cei doi copii mai mari sunt atât de închiși, rezervați, timizi și sumbri, față de ceilalți trei pe care i-am avut după convertirea mea, care sunt atât de veseli, activi, naturali și plini de viață. Acum îmi petrec viața în rugăciune și pocăință pentru ca cei doi copii mai mari ai mei să iasă de sub efectele păcatului meu asupra vieții lor”.

Această experiență m-a atins și am început să mă rog serios pentru a mă umple cu Duhul Sfânt și a fi condus de El. În acea seară, în timpul rugăciunii de efuziune a Duhului Sfânt, am fost uns și cuprins de Duhul. Acum mă străduiesc să cresc în reînnoire. Slujesc în cadrul Reînnoirii în calitate de consilier episcopal la Slujirea Națională a Reînnoirii Carismatice Catolice din India.

Iată câteva dintre cărțile pe care le-am citit în ultimul an: *The Holy Spirit and Charismatic Renewal* de R. H. Lesser, *Charisms and Charismatic Renewal* de Francis A. Sullivan S. J., *Miracles do Happen* de Sr. Briege Mckenna, O. S. C. și Henry Libersat, precum și *Mercy* de cardinalul Walter Kasper.

Văd Reînnoirea din viitor așa cum spune Papa Francisc: că este un „curent de har”, singurul care poate face din Biserică o comunitate plină de vigoare. Reînnoirea va da conducători potriviți pentru Biserică; este singura sursă a unității din cadrul Bisericii și dintre diferitele confesiuni, singura care poate însufleți și inspira fiecare asociație și mișcare din cadrul Bisericii.

Comentariu [MD1]: Devout life

Comentariu [MD2]: retreat

Comentariu [MD3]: Nu stiu cum sa traduc ac cuvant in contextul frazei
"I came in contact with the Delhi Service team, I invited on regular basis to preach the recollection the various charismatic prayer groups in Delhi, and became aware of the charismatic gifts."

Comentariu [MD4]: infilling

Sunt lider. Mi-am pierdut pasiunea pentru Domnul

Denise Bergeron

1. Mai întâi să definim cuvintele „lider” și „pasionat”. Liderul este o persoană aleasă de Dumnezeu dintre membrii grupului de rugăciune pentru un minister de slujire a celorlalți: spălarea picioarelor. Responsabilitatea lui este aceea de a-și conduce frații și surorile la Cristos. El este asemenea unui păstor care merge înaintea turmei pentru a-i arăta drumul. Vocația lui nu este să fie „deasupra” celorlalți, ci să meargă alături de ei. **Pasiunea** este mișcarea puternică, violentă a cuiva spre obiectul dorinței sale (Dicționarul Larousse). **Liderul pasionat** este acela care a avut cu Isus, Domnul și Mântuitorul său, o experiență de transformare profundă, care îl împinge către atingerea unui anumit scop. Pasiunea este o forță interioară care îi canalizează toate cuvintele, gândurile și acțiunile către Domnul și gloria sa.

Această pasiune este rodul unei experiențe spirituale profunde, menite să crească și să devină și mai profundă în timp printr-o relație sinceră și fidelă cu Domnul. Pentru a evita ca această pasiune să se ofilească în timp și să moară, ea trebuie să-și găsească izvorul în rugăciune și într-o relație vie, autentică și personală cu Cristos, așa cum ne învață Sfântul Apostol Paul (cf. *Fil 3, 12-16*).

Așa cum un copil trebuie să treacă prin durerile creșterii, și un copil al lui Dumnezeu care dorește să crească trebuie să treacă în viața spirituală prin încercări. Liderul trebuie să-și accepte propria creștere, cu toată bogăția ei, și să aibă o mare dorință de reconciliere și comuniune.

2. Câteva cauze care duc la pierderea pasiunii. Să ne gândim la importanța luptei spirituale pe care o duce un lider sau oricine dorește să se dăruiască Domnului și să-l slujească cu o inimă plină de pasiune și iubire.

- a. Epuizare din cauza activismului și pentru că nu a reușit să delege din responsabilitățile sale.
- b. Descurajare – atunci când, bazându-se prea mult pe capacitățile proprii, liderul nu vede roadele la care s-ar fi așteptat.
- c. Control, adică a merge înaintea Domnului, lăsându-i prea puțin spațiu Duhului Sfânt să acționeze.
- d. Acedia (lânzezeală), adică acea neglijență sau trândăvie spirituală care îl face să nu se mai adape suficient din izvorul vieții. Dedică mai puțin timp rugăciunii, lasă de o parte cu ușurință cuvântul Domnului, frecventarea Sacramentelor etc.
- e. Experimentarea deșertului spiritual, loc de creștere spirituală, dar și câmp de bătălie. Este un timp de purificare, de căutare a ceea ce este esențial în viața interioară. Mai mult ca oricând, în aceste momente liderul are nevoie de sprijin.

Aceste atitudini devin obstacole în calea creșterii spirituale.

3. Infirmitățile și ispitele care slăbesc slujirea noastră ca lideri. Conștientizând aceste infirmități – care ne amenință și ne micșorează capacitatea de slujire a Domnului –, vom putea discerne modul în care putem dobândi o nouă vigoare. Papa Francisc prezintă câteva [infirmități și câteva] remedii (textul italian original din *l'Osservatore Romano*, 22 decembrie 2014):

a. **Boala celui care se consideră pe sine un „nemuritor”, „imun” sau „indispensabil”:** Antidotul pentru această molimă este harul de a ne recunoaște propriile slăbiciuni și păcate, pentru a putea spune cu sinceritate că „suntem servitori inutili, am făcut ceea ce eram datori să facem”. (*Lc 17,10*)

b. **Activitatea excesivă:** îi afectează pe aceia care lucrează prea mult, neglijând în mod inevitabil „partea cea bună”, aceea de a sta la picioarele lui Isus (cf. *Lc 10,38-42*). Acesta este motivul pentru care Isus le-a cerut discipolilor săi să se odihnească puțin (cf. *Mc 6,31*), pentru că neglijarea odihnei necesare duce la stres și agitație. Momentele de odihnă pentru aceia care au dus la îndeplinire o misiune sunt o necesitate, o datorie care trebuie luată în serios: a

International Catholic Charismatic Renewal Services

TRANSLATION SERVICE. NEWSLETTER & LEADERSHIP BULLETIN

Volume XLII/XXII, Number 3 / May-June 2016

petrece timp cu familia și a respecta sărbătorile ca pe un timp de reînnoire spirituală și fizică. Să ne amintim de Qohelet, care ne învață că „pentru toate există o vreme și un timp” (*Qoh 3,1-15*).

c. **Planificarea și organizarea excesivă.** E nevoie de planificare, dar nu pentru a ceda în fața ispitei de a controla și limita libertatea Duhului Sfânt, care este mult mai mare și mai bogată decât orice planificare omenească (cf. *In 3,8*).

d. **Proasta organizare.** Atunci când nu este comunicare suficientă între mădulare, Trupul nu poate funcționa armonios și echilibrat. Acest lucru produce dezordine și dezbinare, întrucât membrii nu colaborează într-un spirit de comuniune și cooperare: „Ochiul nu poate să spună mâinii: «Nu am nevoie de tine» și nici capul [nu poate să spună] picioarelor: «Nu am nevoie de voi»” (*1Cor 12,21*), fiind astfel o sursă de rușine și scandal pentru Trup.

e. Mai este și boala **pierderii primei noastre iubiri**, uitarea istoriei mântuirii noastre, a istoriei noastre personale cu Domnul, prima iubire (cf. *Ap 2,4*). Acesta e un declin treptat al facultăților noastre spirituale care, pe termen mai lung sau mai scurt, produce un handicap grav în persoană, făcând-o incapabilă de a face o activitate autonomă. Această persoană trăiește într-o stare de dependență absolută față de punctele sale de vedere adesea imaginare. Această boală se poate vedea la aceia care au pierdut memoria întâlnirii lor cu Domnul, care au pierdut sensul istoric al vieții, care depind total de prezentul lor, de patimile, toanele și capriciile lor. Se mai poate vedea la cei ce ridică ziduri în jurul lor și la obiceiurile lor, devenind din ce în ce mai mult sclavi ai idoloilor pe care și i-au confecționat cu mâinile lor.

f. **Rivalitate și vanitate.** „Să nu faceți nimic din ambiție sau din laudă deșartă, ci, cu umilință, fiecare să-l considere pe celălalt mai presus de sine, fără ca cineva dintre voi să aibă în vedere numai ale sale, ci și ale altora” (*Fil 2,3-4*).

g. **Boala murmurării, a vorbirii de rău și a bârfei.** Aceasta e o boală gravă, care începe cu o simplă discuție cu cineva, apoi seamănă suspiciune. Sfântul Paul ne avertizează cu aceste cuvinte: „Toate să le faceți fără murmurări și fără discuții, ca să fiți fără vină și curați” (*Fil 2,14-16*).

h. **Indiferența față de alții.** Se întâmplă atunci când fiecare se gândește numai la sine și pierde sinceritatea și căldura relațiilor umane. Atunci când cei care știu ceva nu-și pun cunoașterea în slujba celorlalți. Atunci când învățarea este o activitate egoistă de acumulare de cunoștințe, fără împărtășirea generoasă cu ceilalți. Sau când din gelozie ori înșelăciune mă bucur de căderea altora, în loc să-i ajut să se ridice și să-i încurajez.

i. **O față tristă.** Este boala oamenilor ironici și țăfnoși care au impresia că, pentru a fi serioși, trebuie să poarte masca melancoliei și a severității și să-i trateze pe ceilalți – în special pe cei considerați inferiori – cu strictete, duritate și aroganță.

În realitate, severitatea teatrală și pesimismul steril sunt adeseori simptome ale fricii și nesiguranței. Apostolul trebuie să se străduiască să fie o persoană amabilă, senină, entuziastă și veselă, care transmite bucurie oriunde s-ar afla. O inimă plină de Dumnezeu este o inimă fericită, ce radiază și comunică tuturor celor din jur bucuria Domnului; aceasta se vede imediat! Așadar, să nu pierdeți acel spirit de bucurie care știe cum să folosească umorul și autocritica și care ne face agreabili chiar și în situații dificile. O doză bună de umor sănătos e întotdeauna binevenită!

j. **Boala cercurilor închise.** Atunci când apartenența la un grup mic devine mai puternică decât apartenența la Trup și uneori chiar la Cristos însuși.

4. Arme pentru a ieși victorioși din această bătălie.

a. **Puterea Duhului Sfânt.** Liderul îi permite Duhului Sfânt să acționeze asupra lui în două sensuri: în interior și în exterior. În interior, Duhul întoarce persoana spre interiorul propriu, o invită la întâlnirea cu Dumnezeu și contemplarea lui în credință și iubire. În exterior, Duhul este sufletul oricărui apostolat misionar, el pune în inima liderului grija pentru ceilalți și nevoia de a participa la evanghelizarea lumii.

Postal Address: Palazzo San Calisto 00120 Vatican City, Europe – Offices: Piazza San Calisto, 16 – 00153 Rome, Italy

Tel.: +39 06 69 88 71 26 / 06 69 88 71 27 – Fax.: 06 69 88 72 24 – E-mail.: events@iccrs.org – Website.: www.iccrs.org

International Catholic Charismatic Renewal Services

TRANSLATION SERVICE. NEWSLETTER & LEADERSHIP BULLETIN

Volume XLII/XXII, Number 3 / May-June 2016

b. **Ascultarea asiduă și regulată a cuvântului lui Dumnezeu.** A crede în cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a adera la modul de a gândi al lui Cristos, a-l imita, a trăi cu el, în el și pentru el. Cuvântul transformă persoana și o face să intre în viața cea nouă a Duhului Sfânt.

c. **Rugăciunea.** Îi permite liderului să întărească relația sa filială cu Dumnezeu.

d. **Discernământul și îndrumarea spirituală.** Părintele iezuit Jean-François Catalan spune: „Îndrumarea spirituală ne arată calea, oferind susținere pe drum, uneori aducând lumină în mijlocul întunericului, iar alții numai indicând o anumită direcție și nimic mai mult” (Jean-François Catalan, S.J., profesor emerit de psihologie la Facultatea Iezuită din Paris, doctor în filozofie – din *Expérience spirituelle et psychologique*, DDB, Paris 1994, 168).

e. **Comunitatea.** Frecventând grupul său de rugăciune, liderul nu va fi izolat și va putea găsi forță și sprijin.

f. **Rugăciunea cu impunerea mâinilor.** Liderul va găsi în aceasta un spațiu de har și de vindecare.

g. **Sacramentele.** Liderul este chemat să primească harul Sacramentelor în mod regulat.

Am menționat câteva moduri de a depăși ceea ce eu numesc „letargie spirituală”. Acestea fac parte din creșterea noastră umană și spirituală. Să fim vigilenți. Apostolul Paul, experimentând limitele sale, ne-a dezvoltat un secret minunat: „«Îți este suficient harul meu, căci puterea mea se împlinește în slăbiciune». Așadar, mă voi lăuda cu mai multă bucurie în slăbiciunile mele ca să locuiesc în mine puterea lui Cristos” (2Cor 12,9).

Liderul trebuie să-și aducă aminte de momentul în care Isus l-a privit cu iubire și să se întoarcă la acea experiență fundamentală a vieții lui. Trebuie să păstreze viu în inima lui acel moment de har care i-a schimbat viața și i-a înflăcărat inima.

CELEBRAREA UNITĂȚII ȘI DIVERSITĂȚII

Oreste Pesare

Nu mi-e teamă să spun că Reînnoirea este o revitalizare ce provoacă Biserica, dar și bisericile, ca să fie unite în Duh și ca să caute unitatea vizibilă a întregului Trup al lui Cristos.

Duhul Sfânt e sufletul și creatorul Bisericii și al unității; numai cu harul său vom fi capabili să atingem scopul pe care l-a exprimat Isus în ultima sa rugăciune către Tatăl, chiar înainte de a-și da viața pentru mântuirea întregii omeniri.

În acest sens, Papa Francisc vorbește Reînnoirii Carismatice cu putere. Celor peste o mie de preoți și episcopi carismatici, în timpul celei de-a 3-a Reculegeri Mondiale a Preoților, ținute la Roma, la data de 12 iunie 2015, le-a spus: „Avem o problemă care este un scandal... este un scandal. Este problema diviziunii dintre creștini... este problema diviziunii dintre creștini. Ecumenismul nu e doar un alt lucru de făcut, ci este porunca lui Isus, o poruncă pe care el a exprimat-o chiar înainte de a fi dat la moarte: «ca toți să fie una, după cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis» (In 17,21). Ecumenismul nu e doar o atribuție, ci înseamnă căutarea unității Trupului lui Cristos, sfâșiat de păcatele noastre de diviziune. [...] Sarcina noastră e de a trezi o conștiință ecumenică..., iar Isus, prin Duhul său Sfânt, ne dă harul de a descoperi această cale... El ne invită să căutăm unitatea Trupului lui Cristos. Să o căutăm în primul rând în inima noastră. Aceasta e o lucrare a Duhului Sfânt”.

Și, de asemenea, către participanții la cea de-a 16-a Conferință Internațională a Fraternității Catolice, ținută la Roma, la data de 31 octombrie 2014: „Nu uitați că Reînnoirea Carismatică este, prin însăși natura sa, ecumenică. Fericitul Paul al VI-lea a dezvoltat această temă în splendida sa exortare apostolică privind evanghelizarea, foarte relevantă în zilele noastre: «Puterea evanghelizării se diminuează considerabil dacă cei care proclamă Evanghelia sunt divizați între ei în toate felurile posibile». Nu este oare acest lucru una dintre cele mai mari boli ale evanghelizării de azi?...”.

Postal Address: Palazzo San Calisto 00120 Vatican City, Europe – Offices: Piazza San Calisto, 16 – 00153 Rome, Italy

Tel.: +39 06 69 88 71 26 / 06 69 88 71 27 – Fax.: 06 69 88 72 24 – E-mail.: events@iccrs.org – Website.: www.iccrs.org

Din acest punct de vedere, eu văd nevoia de reevaluare a experienței botezului în Duhul Sfânt, pentru ca, în sfârșit, „să-i dăm înapoi lui Dumnezeu puterea”, redescoperind:

- relația personală cu Isus, care ne ajută să experimentăm mântuirea autentică prin „încrederea” în el;
- creșterea în sfințenie „ până când vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la omul desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Cristos” (Ef 4,13);
- implicarea angajată în răspândirea împărăției lui Dumnezeu, înainte de toate prin construirea Trupului lui Cristos și repararea vechilor fracturi și diviziuni dintre credincioșii lui Cristos... „spre triumful civilizației iubirii”.

Continuând cu învățăturile Papei Francisc, acest triumf al civilizației iubirii – pe care de multe ori au visat-o și preaiubiții papi Paul al VI-lea, Sfântul Ioan Paul al II-lea și Benedict al XVI-lea – ar trebui să fie bazat pe unitatea în diversitate și nu pe scopul mai comod al uniformității. Iată câteva spicuri din cuvântarea către Fraternitatea Catolică, citată și mai sus: „Uniformitatea nu este catolică, nu este creștină. Numai unitatea în diversitate. Unitatea catolică înseamnă a fi diferiți dar a fi una, ce ciudat! Cauza diversității este și cauza unității: Duhul Sfânt. Duhul Sfânt face două lucruri: el creează unitate în diversitate. Unitatea nu implică uniformitate; nici nu înseamnă neapărat a face totul împreună sau a gândi în același fel. Nici nu înseamnă pierderea identității. Unitatea în diversitate este de fapt opusul: ea implică recunoașterea și acceptarea cu bucurie a diferitelor daruri pe care Duhul Sfânt le dă fiecăruia și punerea acestor daruri în slujba tuturor membrilor Bisericii”.

Deci, putem construi trupul lui Cristos numai prin căutarea unității în diversitate, fără a dori ca ceilalți să devină ca noi, pierzându-și astfel identitatea. Trebuie să reînnoim modul nostru de a gândi cu privire la Trupul lui Cristos și să renunțăm la multele noastre prejudecăți pe care le avem cu privire la credința fraților noștri și la modul lor de a-și trăi credința în Cristos. În această privință, trebuie să reparăm multele fracturi și diviziuni dintre creștinii diferitelor biserici, dintre membrii aceleiași Biserici, și desigur dintre membrii Reînnoirii Carismatice Catolice înseși. Unitate în diversitate.

Putem atinge scopul respectiv numai prin iertare, inclusiv iertarea dușmanilor noștri, imitându-l pe Domnul nostru Isus Cristos. Iertarea este un instrument important pe care Domnul ni l-a dat pentru construirea împărăției lui Dumnezeu, conform cu inima sa. Deși răul făcut de provocarea și susținerea diviziunilor la diferite nivele nu poate fi desfăcut de niciunul dintre noi, totuși poate fi remediat de fiecare – și suntem chemați cu putere ca să-l remediem – prin acte concrete de iertare: față de vecinii noștri, în familii, în grupurile de rugăciune și comunități, în parohii și, în sfârșit, cu toți creștinii din diferitele biserici. Acest lucru se va întâmpla dacă vom primi și accepta diferențele celorlalți, fără să mai visăm la o lume așa cum ne-o imaginăm că ar trebui să fie..., iar această iertare devine milostivire... o reală iubire care, uitând trecutul, îi permite „celui diferit” să fie liber, așa cum și noi vrem și trebuie să rămânem liberi, [de asemenea permițându-ne] să fim încrezători în identitatea și credința celui alt... Să ne gândim, cu o inimă milostivă, mai mult la ce ne unește decât la ce ne desparte... „să pășim cu ceea ce avem în comun, e destul atâta. [...] Să mergem înainte cu puterea Duhului Sfânt” (Papa Francisc – către participanții la cea de-a 38-a Convocare a RnS – 3 iulie 2015).

Credeți-mă! Orice reconciliere făcută în acest spirit va deveni un medicament eficient pentru vindecarea multor răni ale Trupului lui Cristos... și Trupul lui Cristos va deveni pas cu pas „cel mai fermecător dintre fiii oamenilor” (Ps 45,3). Să ne angajăm cu seriozitate în viața personală pentru propria noastră sfințenie, pentru zidirea Trupului lui Cristos și pentru creșterea evanghelizării creștine a necredincioșilor secolului XXI. Aceasta va fi cea mai bună pregătire pentru Jubileul de Aur al RCC, pe care îl vom celebra cu Papa Francisc la Rusaliile din 2017.

O mai mare iertare și o mai mare iubire milostivă față de cei care sunt diferiți de noi ne va ajuta de asemenea – pe noi credincioșii, discipolii lui Cristos – în tratativele și dialogul cu musulmanii, în aceste vremuri dificile. Nu răspunzând cu violență la violență, ci cu puterea iertării, semănând grăuntele păcii în inima acelora care cunosc numai calea războiului...

Haideți să fim „un alt Cristos”, gata să ne dăm viața cu totul, pentru a răspândi sămânța milostivirii..., iar civilizația iubirii va fi o realitate, rugăciunea lui Isus, o împlinire, iar noile Rusalii vor coborî pe pământ.

Comisia Doctrinară

Poate răsturna Papa legile și învățăturile Bisericii?

Astăzi, mulți oameni care nu sunt catolici spun cât de minunat e Papa, iar apoi întrebă: „Oare Papa Francisc va răsturna interdicția de a hirotoni femeile ca preoți?” Adeseori, oamenii au următoarea percepție: „papă nou – reguli noi”. Este oare adevărat?

Papa Francisc a apărut pe copertele revistei *Rolling Stone* și a revistei evanghelice *Christianity Today* (Creștinătatea de azi). Caricaturistii l-au schițat ca pe un supra-erou cu pelerină. El are o atracție generală, cu care a adus oamenilor speranța că papalitatea sa va putea deschide o anumită schimbare. Dar papa ce poate schimba? Această chestiune are de-a face cu învățătura privind oficiul papal și adeseori e foarte neclară atât pentru catolici, cât și pentru necatolici.

Atunci când a afirmat Cristos: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea”, el i-a dat lui Petru oficiul de guvernare a Bisericii, iar această autoritate este continuată de succesorul lui Petru, episcopul Bisericii Romei, vicarul lui Cristos și păstorul universal al Bisericii pe pământ. În Biserică, prin virtutea acestui oficiu, papa are o putere ordinară supremă, deplină, imediată și universală: este ordinară, pentru că nu i-a fost delegată papei de nimeni altcineva; autoritatea lui e supremă, deoarece nimeni nu poate să treacă peste el pe pământ; e deplină, deoarece n-o împarte cu nimeni și este imediată, pentru că nu are nevoie de nimeni ca să vorbească pentru el; este universală, deoarece, spre deosebire de un episcop diecezan, nu există nicio graniță teritorială care să-i limiteze autoritatea, nici nu există vreo constrângere care să-i limiteze această putere la anumite categorii de indivizi.

Așadar, papa are la dispoziție autoritatea supremă executivă, legislativă și juridică a Bisericii. Asta înseamnă oare că el poate face orice vrea? Nu. El slujește o autoritate mai înaltă: pe Cristos însuși. Capul Bisericii nu este papa, ci Cristos.

În acest punct teologic e nevoie de o distincție între două tipuri de legislație: legile ecleziastice – stabilite de autoritatea umană – și doctrina sau legea divină – dată de Dumnezeu însuși. Legile și regulile ecleziastice pot fi schimbate, dar legea divină **nu** poate fi schimbată.

Legile bazate pe autoritatea umană pot fi schimbate ori de câte ori Biserica vede această nevoie. Totuși, este important să ne reamintim că autoritatea de a face aceste schimbări nu este acordată de nicio persoană umană, ci este dată de Dumnezeu. Isus le-a spus lui Petru și apostolilor: „Tot ce veți lega pe pământ va fi legat în cer și tot ce veți dezlega pe pământ va fi dezlegat și în cer” (*Mt 18,18; cf. 16,19*).

Pe de altă parte, doctrina sau legea divină reprezintă învățătura Bisericii în materie de credință și morală. Toată această învățătură i-a fost încredințată Bisericii de Isus și apostoli, înainte de moartea ultimului apostol. Doctrina se poate dezvolta de-a lungul timpului, pe măsură ce Biserica ajunge să o înțeleagă mai bine, dar nu poate fi schimbată în sensul de răsturnare. Nimeni, nici măcar Papa, nu are autoritatea de a schimba doctrina.

Învățătura papală nu poate contrazice Scriptura, Tradiția sau învățăturile papale obligatorii anterioare. Papii au primit numai autoritatea de a păstra și interpreta ceea ce au primit. Ei pot să extragă implicațiile învățăturilor precedente ori să le clarifice dacă sunt ambigue. Ei pot face să devină obligatoriu în mod formal ceea ce se propovăduia deja în mod neformal, dar nu pot răsturna învățăturile trecute și nu pot crea noi doctrine din nimic.

Un exemplu pentru [a înțelege] cele două tipuri de legi se referă la doctrina preoției. Papa Francisc a fost întrebat de nenumărate ori dacă Biserica va lua în considerare hirotonirea femeilor pentru preoție, iar răspunsul lui a fost: „Biserica a vorbit și a spus nu... Acea ușă este închisă”. Subliniind importantul rol al femeii în Biserică, Francisc s-

a referit la documentul din anul 1994 *Ordinatio Sacerdotalis*, în care Papa Ioan Paul al II-lea a spus că Biserica nu are autoritatea de a hirotoni femei, iar acest punct de vedere trebuie să fie considerat de toți ca o credință definitivă. Congregația pentru Doctrina Credinței a făcut apoi o clarificare, declarând că, în timp ce *Ordinatio Sacerdotalis* nu a fost în sine o declarație infailibilă, ea exprimă tradiția constantă și clară a Bisericii, care face ca interdicția hirotonirii femeilor ca preoți să fie infailibilă. S-ar putea scoate în evidență că neadmiterea femeilor la hirotonirea preoțească nu denotă că femeile au o demnitate mai joasă decât bărbații, ci subliniază diversitatea în misiune, care în nici un caz nu compromite egalitatea demnității personale.

Practica celibatului preoților [este un tip de lege care] diferă față de doctrina hirotonirii masculine. În prezent, în Ritul Roman, numai bărbații angajați la un celibat pe viață sunt selectați în mod normal pentru hirotonire. Dimpotrivă, riturile orientale aflate în comuniune cu episcopul Romei nu solicită celibatul bărbaților ce caută hirotonirea. Dacă celibatul preoțesc ar aparține depozitului credinței, atunci toate riturile ar trebui să i se conformeze. Totuși, celibatul nu este o doctrină a Bisericii, ci o disciplină a Bisericii. Ea aparține tipului de legi ecleziastice, așadar, teoretic, s-ar putea schimba.

ȘTIRI din lume

Actualizare a Comisiei Doctrinare ICCRS

În anul 2015, Comisia Doctrinară ICCRS a completat schița unui nou document privind ministerul de eliberare. Acest document este rodul Colocviului Internațional pe tema eliberării, ținut de ICCRS la Roma, în anul 2014. Scopul acestui document este dublu: (1) să ofere principiile teologice și practicile pastorale sănătoase pentru activitatea ministerului de eliberare, conform credinței catolice; (2) să ofere un mijloc de a comunica Bisericii mai largite ce anume reprezintă ministerul de eliberare și de ce are azi o importanță urgentă. Schița a fost deja trimisă unui grup mai larg de teologi și experți în ministerul de eliberare, printre care și membri ai Consiliului ICCRS, pentru comentarii și sugestii. Sperăm că anul acesta respectivul document se va finaliza și va fi gata spre publicare.

Comisia a adăugat un nou membru din America Latină: Pr. André Luiz Rodrigues da Silva, specialist în patristică din Rio de Janeiro, Brazilia.

În sfârșit, comisia este pe punctul de a iniția planificarea unui simpozion teologic, care va avea loc în joia de după Jubileul Reînnoirii Carismatice Catolice de la Roma, adică la data de 1 iunie 2017.